

Laat ge openingen in de rots, dan kunnen die gevuld worden met leemachtige aarde; plant daar een paar mooie waterplanten in, die niet te ver boven 't water uitsteken, kruzemunt, vergeet-me-nietjes, of zoo iets, dat ge in 't voor- of najaar aan de slootkant, half onder water ziet groeien en bloeien, of anders moerasvarens, dat is sierlijk goedje.

Ja, 't is erg verleidelijk hoog opschietende waterplanten in een aquarium te kweken; zoo'n bloeiende pluim van waterviolier of waterklaver is een fraai ornament; maar vergeet niet, dat ge aan uw kevers, salamanders, spinnen en andere diertjes, die geen waterlucht ademen, zodoende een aantal geriefelijke laddertjes verschafft om uit 't water te klauteren en de plaat te poetsen. Wilt ge planten kweken, die hoog boven 't water uitgroeien, zorg dan voor een kap op 't aquarium. Houdt ge alleen visschen en andere waterluchtademende dieren, dan kan 't er natuurlijk wel zonder. 't Is anders haast in elk geval aan te raden een aquarium te dekken, al is 't met een glasplaat. Natuurlijk niet luchtdicht; leg de glasplaat op een paar stukjes kurk of op een pakje vloeipapier.

't Dekken van een aquarium belet ten eerste het invallen van stof, dat is al veel waard voor de zuiverheid van 't water. Dan blijft vooral 's winters de temperatuur van de lucht boven 't water meer gelijkmatig, maar dit voordeel is gering. Het grootste voordeel is, zooals ik al zeide, dat de dieren niet licht de vlucht kunnen nemen. Water-torren gaan anders 's avonds een uitstapje maken en vliegen snorrend door de kamer en om de lamp tot groote ontsteltenis van de huisgenooten; en salamanders verstaan de kunst om tegen de kanten op te klauteren, als die maar eenigszins vochtig zijn.

Nu geloof ik, dat ik met dit opstel alle brieven beantwoord heb, die wij in deze en de vorige maand over 't vullen van een aquarium hebben ontvangen; heb ik iemands vraag niet beantwoord, dan is die na 't zetten ingekomen en 't antwoord staat dan wellicht nog in de Korte Mededeelingen. Heb ik onverhoopt iets vergeten, dan moet de vrager nog maar eens vragen. Wie uit eigen ervaring nog meer en betere raad weet te geven, om beginnende liefhebbers teleurstellingen te besparen, doet ons genoeg met berichtjes, hoe meer hoe liever.

E. HEIMANS.

Waarnemingen en Vraagstukken.

In den eersten jaargang van *De Levende Natuur* staat op bladzij 180 een berichtje met teekening over den pelorischen vorm van *Linaria vulgaris*. U vraagt, of lezers, die hem elders aantreffen, 't u willen mededeelen. In de zomervacantie van dit jaar, (11 Augustus) vond ik er wel vijftig bijeen, links van den weg van Vinkenbrug en Muiden, even vóór de brug over 't Merwede-kanaal. 't Kwam me zoo voor, dat de vergroeiingen 't gevolg waren van onvoldoende voeding.

Kan dit het geval zijn?

Ze stonden op ziltegronden, schralen zandgrond. 't Gras was er niet aaneengesloten en de plantjes waren geen van allen hooger dan 12 cM. terwijl de *Linaria's* zonder vergroeiingen, over den dijk in 't weiland, wel 1/2 M. hoogte bereikten.

Zaad vond ik niet, maar ik heb twee exemplaren uitge-stoken; zoo ze in 't leven blijven en u er nog belang in stelt, kan ik u zaad of anders een plantje zenden.

De plantjes waren echter niet geheel gelijk aan 't schetsje in uw tijdschrift. Vooreerst zat aan elke bloemdragende tak bij de twee tot vier gewone, slechts één enkele vervormde bloem. Eén plantje vond ik met twee pelorische en drie gewone bloemen.

Dan waren de vijf sporen, inplaats van af te hangen, geheel naar boven gekeerd, zoodat ze kransgewijs den voet van 't overige, fleischvormige deel der bloem, omgaven. —

Mag ik u nu nog een paar vragen doen?

In de Pinkstervacantie waren we aan 't doordringen van eene elzenhaag, waarachter een heerlijk veenlandje gelegen was.

Daar zag ik wat voor mijne voeten glinsteren! Ik dacht,

dat 't een plasje veenwater was en wilde er dus overheen stappen. Maar dat plasje vonkelde met zoo'n vreemden glans, dat ik er bij neerhurkte, om 't beter te onderzoeken.

Ik kwam nu tot de ontdekking, dat op 't veenmos, inplaats van een plasje, eenige honderden libellenvleugels lagen. Ze waren van de gewone groote libel, *Libellula depressa*. Ik woelde de massa om, maar er onder was 't gewone *Sphagnum*kleed. De laag vleugels besloeg een bijna zuiver cirkeltje van ongeveer vier decimeter middellijn en was 5 cM. dik.

De bovenste vleugelparen lagen zóó in elkaars verlengde, dat het precies scheen, alsof 's libels lijf er tusschen uit gegeten was en de vleugels waren blijven liggen. Dat kan echter ook wel toevallig geweest zijn. Lichamen waren nergens te vinden.

Ik dacht terstond aan vogels. We zochten daarop in de elzen boven 't libellenvleugelplasje, maar een nest was niet te zien. We bevonden, dat in de naaste nabijheid zich ook geen enkele vogel ophield. Op de elzebladen ook zelfs geen spoor van vogelnest.

Kunt u mij hieromtrent nader inlichten?

Van 't voorjaar vonden we Speenkruiddbloempjes, waarvan de kroonblaadjes een' dubbelen wand hadden. 't Waren dus zakjes, we konden ze met eene speld openschuren.

Eene week later kwamen we onder een dichten motregen weer eens naar onze zakkendragers kijken en nu waren, o, wonder! de kroonblaadjes in regenbakken veranderd. Elk blaadje der bloemkroon was een gesloten (!) blaasje, vol hemelvocht! De bloempjes lieten door hunne zwaarte het kopje ter aarde hangen.

De meeste *Ficaria's* vertoonden echter bovengenoemde wateropneming niet.

Wie wil mij dat geval ophelderen? —

Op mijn „laboratorium” heb ik een tafeltje, waarop gewoonlijk op spanblokjes opgeprikt vinders te drogen staan. Het ongeschilde tafelblad zit (helaas!) vol met de ronde „wormen”-gaatjes, die zoo vaak in oude meubelen voorkomen. Laat ik 's morgens mijne bliken over gezegd tafelblad weiden, dan ligt om vier of vijf gaatjes een tamelijk groot hoopje zaagsel.

Laatst liep er eene larve van ongeveer 1 cM. lengte, over 't hout. Om de ontwikkeling van 't kevertje na te gaan, zette ik het bij een klein stukje vurenhout in een steenen potje met glas gedekt. De eerste week kroop het in zijne gevangenis rond, daarna vertoonde een gaatje en eenig zaagsel, dat in zijn vernielingswerk weer begonnen was. Zoo leeft het al een 1 1/2 maand. —

Mijne insectendoos was vol; ik had nog geen nieuwe kunnen maken en daarom stonden vele vlinders op hunne spanblokjes op mijn tafelblad. Ik had ook een zoogenaamd „berkenstokje” in mimicry opgezet. Daar haal ik het van 't spanblokje en zie, dat onder uit het achterlijf een dier hangt. Met een speld haalde ik eene larve te voorschijn, die halverwege in 't vlinderlijf ingevreten zat. 't Beest vergastte zich aan de eieren, waarvan er vele te zien waren.

Nu eerst bemerkte ik, dat het 't zelfde diertje was als 't beest, dat mijne tafel verwoest en waarvan ik een exemplaar afgezonderd had. Het was grijswit, had een kleinen, zwarten kop, drie paar voorpooten, en twee zwarte klauwtjes aan 't achterlijf. Maar het diertje was veel grooter, dan mijne eerste gevangene; wel 1,5 cM. lang en een halve cM. dik.

Voor alle zekerheid sloot ik het bij 't eerste op en een paar dagen later zat 't reeds in 't houtje.

't Dier is dus wel een vijand voor verzamelaars en „De Levende Natuur” de plaats, om natuurliefhebbers, die tevens bezitters zijn van wormstekige tafelbladen, ernstig op 't hart te drukken, zich voor dien kleinen snoodaard te wachten.

CHRISTIAAN H. J. RAAD.

Verleden week heb ik ook voor 't eerst peloriën van *Linaria vulgaris* gevonden. Niet ver van Amsterdam, tusschen Muiden en Muiderberg; op een plek groeien een vijftal planten, één met volkomen peloriën (vijf sporen) en de andere met onvolkomen dito's, van twee tot vier sporen. De abnormale bloemen staan daar niet alle aan 't eind van de stengels, doch langs de geheele bloemsteel. In de boschjes van Muiderberg ten oosten van 't Badhuis vond ik nog een exemplaar, dat bloemen vertoonde met twee en één met drie sporen. De bloemkroon was niet meer duidelijk tweelippig en tot aan de sporen opengespleten.

E. Hs.